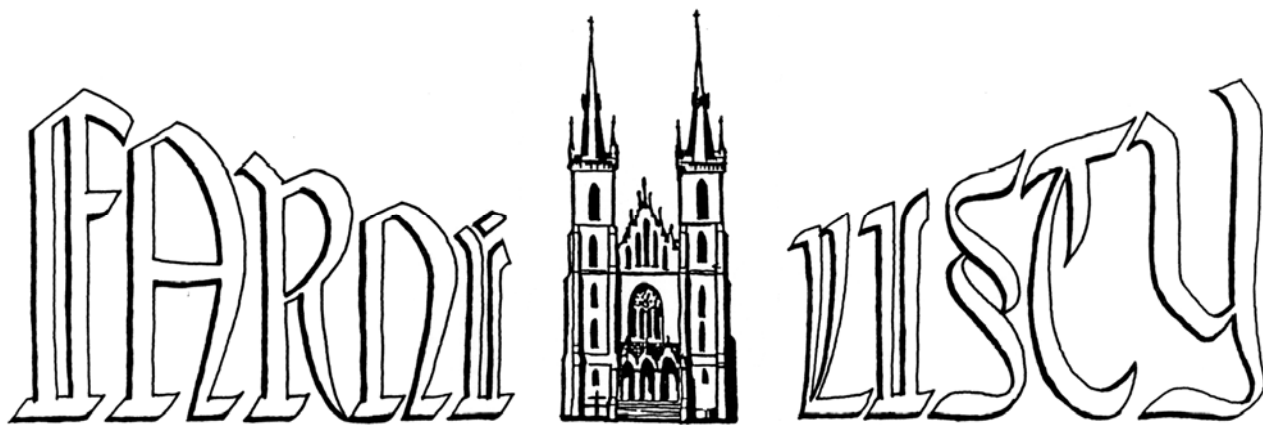

Není tu mnoho moudrých lidí

Slyšeli jsme ve druhém čtení o čtvrté neděli v mezidobí (srov. 1 Kor 1,26). A opravdu, to, co psal Pavel do Korintu, platí i o našem společenství. Do Pastorační rady farnosti budeme v nadcházejících týdnech vybírat s vědomím, že nemá jít o ty „nejzbožnější“, ale o ty, kdo jsou ochotni dát svůj čas a případně i nervy do společné práce s vědomím, že Pán dokáže nahradit naše nedostatky a posouvá církev vpřed i jinak, než bychom si představovali.

Za deset dní po vytištění těchto listů můžeme osvobozujícím způsobem opustit naše představy o sobě i o druhých. Jak? Domnívám se, že „půst“ je právě od slova o-pustit. To je těžší, než odepřít si nějakou maličkost. I když také to je výborný trénink! Ale když změním zažitý pohled na církev, na druhé a tím i na sebe, jako bych vylil zatuchlou vodu z vázy a umožnil tak její nové naplnění čistou vodou. Náš Pán mou prázdnou nádobu naplní čerstvou vodou křestní. Vždyť postní období zve k plnému prožití velikonočního tajemství, k obnově křestních slibů.

Není mezi námi mnoho moudrých: tím víc vynikne Moudrost Boží, ona Sapientia, které bývaly zasvěcené ve starověku mnohé kostely. Povšimněme si, že je rodu ženského; pro její nekonečnou shovívavost a trpělivost s námi je to příznačné. A osvobozující pro naše aktivity bude, když si ve spojení s nemocnými uvědomíme, že všichni jsme tak trochu ne-mocní! Toto úlevné přiznání přeji nám všem. Ať tím víc vynikne mezi námi ON.

Jiří Beran, jáhen

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB V KOSTELE SV. ANTONÍNA

Pondělí	18h	
Úterý	18h	
Středa	18h	
Čtvrtek	18h	<i>Každý čtvrtek po mši sv. adorace do 19h, třetí čtvrtek prodloužená do 22h.</i>
Pátek	18h	<i>Každý první pátek v měsíci je od 16.30h eucharistická adorace.</i>
Sobota	nejsou bohoslužby	
Neděle	8, 10 a 18h	

Kostel je otevřen od pondělí do pátku 10-19h, v neděli a státní svátky 7-12 a 17-19h.
Zpovídá se půl hodiny před začátkem mše svaté.

Vážení a milí přátelé,
další ročník Tříkrálové sbírky je u konce a my bychom chtěli z celého srdce poděkovat všem dobrým lidem, kteří se do této sbírky zapojili. V Charitě Praha - Holešovice se podařilo vybrat 37.157 Kč a za to vděčíme vám, dárcům, kterým není lhostejný osud druhých.

Ráda bych též poděkovala paní Šárce Augustinové a jejím malým koledníkům, které jste mohli potkat v ulicích Prahy, jak nadšeně vybírají příspěvky do svých kasiček.

Ale hlavně děkuji Míle Svobodové, která, ač jsem ji letos neoslovila, má nemalý podíl na krásném výtěžku. Samozřejmě veliký dík patří i malým zpěvákům a velkým muzikantům.

Celá sbírka byla tedy díky vám všem nebývale úspěšná. Výtěžek ze sbírky poputuje i letos potřebným lidem a na nejrůznější ušlechtilé projekty.

Děkujeme Vám za podporu a těšíme se na další ročník.

S úctou

Jana Fajstavrová, ředitelka Charity Praha - Holešovice

POUŤ S JEZULÁTKEM

21. ledna t. r. se uskutečnila jako každoročně pouť s Pražským Jezulátkem od kostela Panny Marie Vítězné přes Karlův most na Staroměstské náměstí ke Sloupu s úmyslem za mír a úctu k životu. Díky jednomu předvolebnímu nápadu se letos Jezulátko ocitlo v nebývalé pozornosti médií a figurovalo pomalu v hlavních zprávách, takže poklidná hladina kolem něj se poněkud rozčeřila. Ozývaly se dokonce internetové hlasy, co mají co katolíci o něco žádat a ke všemu jménem národa, ale nakonec vše proběhlo v pokoji a míru, možná taky proto, že nás celou dobu provázela policie. Ale jen proto určitě ne. Jezulátko, ač nemluvně, se o sebe umí postarat. Davy, které jsme potkávali, se chovaly uctivě, někteří cizinci dokonce smekali čepice a rozjívění, poněkud opilí angličtí chlapi zpočátku pokřikovali, ale brzo ztichli. Mám ráda poutě v tomhle starém, naivním duchu, kdy se nesou sochy světců, modlí se růženec a zpívají se nábožné písně. V takových chvílích to vypadá, že svět je stále ještě v pořádku. Navíc Jezulátku to mimořádně slušelo v nových bílých vyšíváných šatičkách, a protože cestou sněžilo, mělo korunku bíle posněženou. Když jeho sošku nese jeden chlap – a to celou dobu – je to rozhodně lepší nápad než ho žmoulat v kapse. Za Pražské Jezulátko netřeba se stydět. Vždyť je známé po celém světě.

Věra Eliášková, foto Viktor Kraus SMDB

LEŽÍ TAM NA SLÁMĚ

„My (rozuměj: lidé) chceme jen parádu a teatrálnost! Na rozdíl od Pána, který se rodí ve stáji, na špinavé slámě!“ Tak podobně horlil onehdá pro slámu ve stáji jeden dominikánský kazatel, a ač je tento trend směrem k naturalismu a civilismu po mnoho let setrvalý, bylo to řečeno tak nesmlouvavě a s dominikánskou pregnantností, že jsem o tom začala přemýšlet. A opravdu se dnes taková hra hraje. Čím je člověk, církev nevyjímaje, neupravenější, ležérnější a jaksí „smradlavější“, o to víc je pravdivý/á a autentický/á.

Šmahem se tak pohřbívá celá tisíciletá kultura, architektura, kostely, oblékání a vlastně civilizace jako taková, protože ten, kdo chodí po ulici ve spodním prádle, rozčuchaný či alespoň v dřevěných džínách, je přece pravdivější, věrohodnější, na nic si nehraje, je to zkrátka správný chlapík, jeden z nás. Tyhle reliktů levičácké propagandy poletují v našem prostoru s velkou setrvačností, zčásti proto, že nekladou na člověka žádné nároky. Z podobného myšlení vyplývá, že biskup v čepici a ornátu na nás něco hraje – nejspíš nějakou klerikální habaďůru – kdežto když lyžuje nebo si opéká burty, lze mu uvěřit i toho Pána Boha. Stejně tak veškerá paráda, obřadnost v kostele je taky něčím podezřelá. Na pařeze v lese je přece mše sv. mnohem krásnější a pravdivější... Nepodléhejme takovým triviálním sebeklamům. Lhát můžu i v teplákách a rádiovce. To moje generace pochopila už dávno. Evropská civilizace je úctyhodná nejen pro odborníky, kteří se ji rozhodli vlastně oprávněně střezit, ale i pro nás pro všechny. Je to dědictví, z něhož jsme vyrostli, a naším úkolem přece není všechno obracet vzhůru nohama. I když i s tím si Pán Bůh poradí. Kdysi za Technickým muzeem na Letenské pláni založili výzkumníci malý experimentální sad. Byly tam mimo jiné jablůňky, které byly zasazené kořeny vzhůru. A přece zakořenily a na těch kořenech se objevily výhonky s malými zelenými lístečky. Bůh si poradí s každým odbojem. Ale pravda je, že ty lístečky (v první generaci) byly hodně malé a jestli jablůňka ponese ovoce...?

Všechno krásné a obřadní nemusí být lež. Bůh se narodil ve stáji. Máme ho tam snad nechat? Mezi zvířaty? Neměli bychom ho, my lidé, naopak vzít a přenést do královského paláce, kam bezesporu patří? Obléknout mu vyšíváné šatičky a na hlavičku posadit zlatou korunu, jako to udělali naši předci? Nebo ukazovat počurané plenky s komentářem: „Je to sice Bůh, ale podívejte – čůrá! Je to obyčejné dítě – jeden z nás!“ Za a) i za b) je pravda. Podržíme obojí.

Věra Eliášková

„BERTE NA SEBE BŘEMENA JEDNI DRUHÝCH, TAK NAPLNÍTE ZÁKON KRISTŮV (GAL 6,2)

Text o. Jiřího Kordy, který byl otištěn v minulém čísle FL, naléhavě připomněl jeden z palčivých problémů naší doby. Jedním z nejrafinovanějších pokušení, s nímž jsme téměř každodenně konfrontováni, je totiž pokušení, které lze zjednodušeně nazvat „zbožšťelá matka“, tj. pokušení absolutizovat u ženy její mateřskou identitu. Že jde o pokušení, které je v rozporu s Božím plánem pro člověka, je zřejmé už z jeho základní konfrontace s Písmem svatým: Bůh přece nestvořil člověka jako muže a matku, nýbrž „stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil.“ (Gn 1,27)

Navzdory tomu Božímu přání nicméně často dochází k tomu, že se identita ženy zaměňuje za identitu matky, jež dokonce získává i zřejmé modloslužebnické rysy. Ano, vše bylo původně vedeno těmi nejlepšími úmysly: poskytnout ženě dostatečně podmínky k tomu, aby mohla plnohodnotně a kvalitně uskutečňovat svou mateřskou roli, a dětem zajistit kvalitní mateřskou péči. Ovšem současně s těmito snahami došlo bohužel v životě ženy ke zbytnění mateřské role, a to na úkor dalších rozměrů její identity. Důsledky tohoto zbytnění jsou zjevné: vždyť kolik zná každý z nás ze svého okolí matek v zajetí „opičí“ lásky, tj. žen, které jsou na své děti fixovány a v tom nejkrajnějším případě si z nich učinily náhradu za nepřítomného manžela a brání jim žít vlastním životem? Kolik zná každý z nás ze svého okolí přepracovaných a vyčerpaných matek, pronásledovaných úzkostnou obavou, zda jsou matkami dostatečně dobrými a zda ve své mateřské roli náhodou někde neselhávají či neselhaly, zejména když se některé z jejich dětí v něčem ukáží jako tzv. problémové?

Pokud je žena nucena sama sebou, svým okolím i společností být 24 hodin denně 7 dnů v týdnu matkou, už jí nezbyvá čas ani síly, aby byla také manželkou, sestrou, dcerou... Její identita je tak okradena o cenné, ničím nenahraditelné aspekty a v důsledku toho trpí i samo její mateřství. Vždyť pokud dospělá žena nemůže prožívat svou identitu dcery, a to primárně dcery svého nebeského Otce, který je mírou všeho rodičovství, otcovství i mateřství, od koho má čerpat sílu pro své vlastní mateřství? Velké duchovní ženy křesťanství, jako byla Kateřina Sienská, která se během svého poměrně krátkého života stala duchovní matkou mnohých, vydávají ve svých spisech jasné svědectví o hloubce jejich dceřiného vztahu k Bohu, který byl základním zdrojem jejich autenticky prožívané mateřské identity. A pokud dospělá žena nemůže prožívat svou identitu (duchovní) sestry, jak má získat zralý vztah ke svým dospělým dětem? O tom, v jak veliké krizi v naší společnosti vztah duchovního sesterství a bratrství je, svědčí naprosté vyprázdňování významu, k němuž došlo ve slově „přátelství“: téměř to vypadá, jako by přátelství mezi ženou a mužem, vztah duchovního sesterství a bratrství, ani nebylo vůbec možné.

Avšak zřejmě nejvíce devastující dopad má modloslužebnická adorace zbožštělé matky na muže. Vždyť co zbývá muži žijícímu v manželství se ženou, která je absolutní matkou? Není divu, že se buď stává „velkým dítětem“ bez zodpovědnosti a autority, anebo se chová jako dítě pubertální, tj. chce si žít svůj vlastní život, opět bez zodpovědnosti za svou rodinu, jak to trefně pojmenoval o. Korda. Tak jako mateřství náleží mezi to, co je výsostně ženské, mužem nenahraditelné, rovněž otcovství náleží mezi to, co je výsostně mužské, ženou nenahraditelné.

Věc lze dále domýšlet: divíme se, že máme tak málo kněžských povolání? Jestliže se po kněžích žádá zralé duchovní otcovství, jak k němu mají při současné krizi otcovství, utlačovaného hypertrofovaným mateřstvím, dospět? Chceme snad, aby se kněz ve své farnosti choval jako velké dítě bez odpovědnosti a autority, nebo jako puberták, který se dožaduje žít si vlastní život bez ohledu na farní společenství, jemuž má být duchovním otcem? Pokud ženu výhradně ztotožníme s mateřstvím, zároveň tím každému muži upíráme plnohodnotné a dospělé prožívání jeho otcovské identity.

Modleme se za to, abychom byli Božím obrazem jako muž a žena, jak to bylo od počátku Božím svatým přáním, a abychom měli sílu nezříkat se žádné ze svých základních identit syna/dcery, otce/matky a bratra/sestry, ať už v rozměru biologickém, či zejména duchovním: všechny jsou Bohem chtěné a všechny mají svůj základ a zdroj v životě Svatého společenství Otce, Syna a Ducha Svatého.

Marie Škarpová

AD BABIČČINA ZÁSTĚRA

Babiččina zástěra sloužila s láskou ke všemu potřebnému, jak hezky bylo rozepsáno v minulých Farních listech. Je jí škoda. Takové zástěry nosily ještě naše babičky, maminky měly už šatové zástěry s knoflíky uprostřed. Ta babiččina měla ještě jeden účel, který je v dnešní době, hojně podporováno médii, opomíjen – leccos z rodinného života pod ní skrýt. Každá rodina má to své.

Přes všechno se ale dá přenést, všechno zlé se časem vyvine, jednou se srovná, skončí. Známé pravidlo říká: minulost Božímu milosrdenství (třeba s pomocí svátosti smíření), budoucnost Boží prozívatelnosti, žít přítomností. Není lehké odevzdat minulost, přijmout, že ji nezměníme, odevzdat budoucnost, kterou neovlivníme. Nechme ale něco na Bohu... Všechno zlé je k něčemu dobré (třeba nás učí pokoře, trpělivosti – i se sebou samými, důvěře v Boha, odevzdanosti), třeba to tak má nebo mělo být. Možná obojí pochopíme až po čase. Také se říká: „Neplet se Pánu Bohu příliš do cesty, abys nepřišel o lepší, co pro Tebe připravil.“

Někdy možná v časném životě nepochopíme, Boží úradky jsou neproniknutelné a každý neseme nějaký ten trn z Kristovy koruny. „Nadlehčujme“ Kristův kříž, i za oběti válečného běsnění a konfliktů. V blízké se postní době zvláště stojí za zamyšlení.

Pro odlehčení si ještě dovolím jeden úsměvný pohled zpět.

Blížil se náš svatební den. Mám ráda věci pod kontrolou, na celý život to ale nejde. Tak se stalo, že do onoho dne i do svatební síně (před církevním sňatkem musel být uzavřen sňatek občanský) jsem byla schopna vstoupit jen s myšlenkou, že ještě mohu říci NE. Jsem zachycena v té ještě poslední chvíli před zrcadlem, tváře zrudlé, v očích tíhu z nejistoty. Tak naposled... Musím přiznat, že úhybná myšlenka mě neopustila ani pak ještě před radnicí, občanský sňatek přece nic neznamená. Až na kolenou před Pánem. Na mariánském poutním místě, když jsem vyslovila své ANO.

Jak nesmírná úleva! Rozhodla ses plavat, tak plav, stejně ti už nic jiného nezbyvá! A tak spolu přes radosti a strasti života „plaveme“, s Boží pomocí, již pěknou řádku let ☺.

Irena Červenková

LEA A RÁCHEL (Gn 29, 1-30)

Ráchel seděla u tkalcovského stavu, tkala a zpívala si. Byla šťastná, protože brzy měl nadejít den její svatby. Zнала příběh své tety Rebeky, která se přestěhovala z Cháranu do Kanaánu, aby se tam provdala za muže ze svého příbuzenstva. Byl to Izák, dlouho očekávaný syn Abraháma a Sary. A nyní měla také Ráchel získat manžela z Abrahamovy rodiny, a to jeho vnuka Jáкова, který přišel do Cháranu, protože utekl před svým bratrem-dvojčetem.

Jákov se do Ráchel zamiloval, jakmile ji poprvé spatřil. Byla však příliš mladá na to, aby se vdala. Její otec Lában souhlasil, ale Jákov mu musel nejprve sedm let sloužit, aby ji získal. Taková byla cena nevěsty.

A nyní těch sedm let uběhlo. Náhle uslyšela Ráchel hlas svého otce Lábanu: „Co vlastně děláš doma, Ráchel? Vždyť jsi přece pastýřka? Proč nejsi s našimi ovci a kozami?“ – „Tkám si svatební závoj,“ odvětila Ráchel a usmála se na otce. Lában se však neusmíval, ale rozhořčeně řekl: „Ještě je čas. Přeju si, aby ses vrátila k práci na pastvě!“ A beze slova odešel. Ráchel věděla, že musí poslechnout.

Lában měl další dceru Leu. Byla starší než Ráchel. Nebyla ale tak krásná jako Ráchel. Bylo to jejíma očima. Často byly zanícené, zarudlé a uslzené. Když se jednou Lea podívala na průzračnou hladinu vody studny a uviděla odraz své tváře, sama se přesvědčila, že není tak krásná jako její mladší sestra s velkýma, pronikavýma očima. Pak si řekla: „I když nejsem hezká, chci být přece dobrotivá! Možná přijde manžel, který mě bude milovat.“ Snažila se, aby byla milá, trpělivá, přátelská a laskavá. Přesto se o Leu zatím nikdo neucházel.

O to vděčnější byla svému otci Lábanovi, když ji jednoho dne zavolał do svého stanu a oznámil jí, že nadešel čas její svatby. „Před sedmi lety jsem Jákobovi slíbil dceru. Myslí si, že je to Ráchel, ale u nás není zvykem, aby se mladší vdávala dříve než starší. Takže, Leo, buď připravená!“ Lea neměla slov, ale co mohla také říct? „Budu Jákobovi velmi dobrou ženou a dám mu mnoho synů,“ předsevzala si, „a Bůh ať mi k tomu pomáhá!“

Lában uspořádal hostinu pro všechny muže z vesnice. Byla sepsána svatební smlouva. Večer však vzal svou důkladně zahalenou dceru Leu a přivedl ji Jákobovi za ženu. A Jákob ji přijal. Ráno však spatřil, že je to Lea. Jákob řekl Lábanovi: „Co jsi mi to udělal? Nesloužil jsem ti snad za Ráchel? Proč jsi mě oklamal?“ Lában mu však klidně vysvětlil, že jako dobrý otec musel nejprve provdat Leu. „Ale můžeš mít i Ráchel, pokud mi budeš sloužit dalších sedm let,“ řekl. Byl s Jákobem velmi spokojen, protože od doby, kdy pro něj začal pracovat, se jeho stáda velmi rozrostla. A tak se stalo, že se Ráchel nakonec stala „Jákobovou ženou“, a on zůstal se svými dvěma ženami dalších sedm let.

Leino přání se splnilo, časem se jí narodilo šest synů a dcera. Byla dobrou matkou.

Jákob však měl Ráchel raději než Leu, i když na dar mateřství musela počkat. Ráchel tedy měla také důvod k radosti. Jednou jí Lea řekla: „Ráchel, vím, že tě má Jákob raději než mě. Ale mě má zase nejspíš raději Nejvyšší, neboť mi dává syny!“ A tak byly obě utěšeny.

Barbora Thielová, přeložila Markéta Nováková

KATOLICKÁ MATEŘSKÁ ŠKOLA

„Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil.“ (Sv. František z Assisi)

I my se snažíme chválit Pána za vše, co stvořil, děkovat a prosit. V tomto školním roce s dětmi procházíme projektem „Rok Stvořitele,“ ve kterém se zvláště zaměřujeme na krásu stvoření. Byli jsme proto rádi za sněhovou nadílku, kterou jsme si na zahradě KMS, co to šlo, užili. Navštívili nás žáci z Veselé školy, kteří dětem, v rámci projektu „Děti čtou dětem“, přečetli příběh Stvoření světa a Noemova archa. Společně jsme také prožívali volbu prezidenta České republiky. V modlitbách děti prosily za

správný výběr. To, co řešíme v kruhu rodinném, reflektují děti se svými kamarády ve školce. Z jistého napětí, jak to vše dopadne, nás vytrhl Klaun Edie, který nás všechny uchvátil a rozesmál svým představením.

Brzy vstoupíme do doby postní, přejeme nám všem, abychom se i přes shon tohoto světa dokázali zastavit a žasnout právě nad vším Božím Stvořením

kolektiv KMS sv. Klimenta

<https://www.kms-kliment.cz/>

Facebook: www.facebook.com/kmskliment

Přiblížit ty, se kterými se v kostele vídáme, nám může pomoci rozhovor. Děkuji těm, kdo budou ochotni podělit se s námi a odpovědět na vždy stejné položené otázky. Tentokrát se ptáme naší farnice, antikvářky Zuzany Zadrobílkové.

Můžeš nám prozradit, jaké je tvoje oblíbené místo?

Narodila jsem se v Praze, mnohá její zákoutí mi přirostla k srdci. K životu ale potřebuju i přírodu, ráda se vracím do chaty v lese nad řekou Sázavou. Ale když zavřu oči a představím si své oblíbené místo, ocitám se uprostřed Negevské pouště na jihu Izraele.

Se kterou současnou osobností nebo postavou z historie by ses nejraději potkala a o čem bys s ní hovořila?

Takových by bylo! Někdy si v duchu povídám se svou křestní patronkou Terezií Benediktou od Kříže, zajímá mě jistota, s jakou se Edith Steinová rozhodla pro konverzi a řeholní život. A když pomyslím na ni, hned mě napadají další osobnosti, které bych ráda poznala osobně – Janusz Korczak, Přemysl Pitter, Dietrich Bonhoeffer... Z historických postav bych šla nejraději na kafe asi se svatou Anežkou Českou.

Které místo v Bibli tě nejvíc oslovuje?

Nepřestávají mne dojímat a fascinovat přitakání Boží vůli, všechna ta „fiat“. Ne má, nýbrž tvá vůle se staň – vypadá to jednoduše, a je to tak těžké!

Prozrad' nám modlitbu nejbližší tvému srdci...

Otčenáš.

Kterých ateistů si vážíš?

Divná otázka. U lidí, kterých si vážím, vůbec neřeším vyznání.

Kdy jsi byla naposledy v kině? Na jakém filmu?

Ráda a často chodím do letenského bía Oko. Vřele doporučuju třeba nový film Alice Nellis Buko.

A v divadle?

Naposled jsem byla v Divadle Komédie na představení Tak tiše až, které tematicky zpracovává zneužívání dětí. Autorem hudby je náš farník Slávek Hořínek. Další repríza je až v říjnu – ale lidi, běžte na to, třeba i s dětmi 15+. Hluboký text, silná muzika, dechberoucí výkon tanečníků, zpěvaček i hudebníků, nesmírně působivá scéna, prostě představení, které se vám zaryje pod kůži.

Který je tvůj nejoblíbenější spisovatel nebo básník?

Na tuhle otázku asi nezvládnou odpovědět – pracuju s knížkami, mnohé z nich neodmyslitelně patří do mého života, těžko jmenovat jediného autora či autorku. Namátkově letem světem: Reynek, Linhartová, Hesse, Bulgakov, Rabelais, Berková, Hejda, Ulická, Jehošua... Ale kdybys mi položil klasickou otázku „Jakou knížku byste si vzali na pustý ostrov“, tak to mám rozmyšlené: Jevgenija Ginzburgová, Strmá cesta.

Kterou hudbu ráda posloucháš?

Na koncerty chodím převážně na barokní hudbu, nicméně pustit si umím téměř cokoliv z klasiky – Dvořáka, Janáčka, Honneggera, Ebena, Glasse, Reicha... Populární hudbu konzumuju spíš pasivně, ale nerada, vadí mi muzika puštěná někde jako kulisa. Když mě samotnou přepadne chuť na něco nevážného, pustím si nějaký jazz nebo underground a pak u toho nedůstojně křepčím. Anebo uklízím.

Co právě čteš?

Postupně dočítám vánoční dárky, mezi nimi skvělou knihu rozhovorů s jednou ze sester Válových, Jitkou. V té knize je všechno – pokora, humor, moudrost, víra, nadhled. Už jen ten podtitul: „Byly jsme dvě malý hovna ve vysoký trávě.“ A přitom Válovky patří k tomu nejlepšímu v našem umění za posledních sedmdesát let!

Která teologická kniha tě v poslední době zaujala?

Spoustu klasické teologické literatury pořád ještě neznám, tak to postupně doháním. Aktuálně čtu drobnou knížečku kardinála Špidlíka o modlitbě a přednášky Amedea Molnára Theologia crucis.

Který kostel nebo bohoslužebný prostor se ti nejvíce líbí?

Holešovické kostely sv. Antonína i sv. Klimenta, v obou se cítím doma. Dominus flevit, neokázalá kaple ve tvaru slzy na úbočí Olivetské hory. Kostel sv. Jakuba Staršího v Letařovicích... Rychle mě zastav, nebo zas vyjmenuju deset dalších!

Kdy a kde byl tvůj nejkrásnější bohoslužebný zážitek?

Vždycky, když se mi podaří být při mši nebo modlitbě opravdu plně přítomná, když na mě přestane doléhat okolní svět a stanu se součástí té kýžené vertikály.

Z čeho máš obavy?

Netrpím žádnými velkými strachy, věřím, že ze všech situací má pro nás Pán nějaké východisko.

Na co se těšíš?

A jsme obloukem zpátky u odpovědi na tvou první otázku! V březnu letím po čase zase na deset dní do Izraele, tak se těším na kvetoucí poušť, na večery u Galilejského jezera i na starý Jeruzalém a jeho nezaměnitelné hlasy a vůně. A hned po návratu na velikonoční triduum prožité u nás ve farnosti.

Otázky kladl JB

VESELÉ PŘÍHODY...

Kostel svatého Antonína je pro mě místo, kam se chodím modlit, rozjímat, přijímat eucharistii a přimlouvat se za ty, které mám ráda. Je to pro mě místo velebné, tiché, prodchnuté zvláštní atmosférou Ducha Svatého. Nikdy mě nenapadlo, že se v kostele budu také srdečně smát. A přesto se mi to stalo. Ráda Vám popíši, kdy a jak.

Bylo to předloni v květnu. Klečela jsem před Pannou Marií v Lurdské jeskyni a modlila jsem se. Za chvíli přišel do kostela nějaký muž, byl poněkud zanedbaného zevnějšku, a přiklekl si vedle mě. Trochu těsně, tak jsem se odsunula a snažila se modlit dál. Za chvíli na mě začal mluvit (*proboha jen to ne, vždyť se modlím*). „Paní, vy jste krásná žena“ (*může se vám to tak jevit, pane, a co má být*). „Paní, vy jste naozaj velmi krásná žena“ (*už jste mi to jednou řekl*). Pomlka. „Já mám rád krásné ženy“ (*a jéje*). „Já naozaj velmi miluju krásné ženy“ (*no, začíná přituhovat*). „Já umím dobře milovat“ (*možná je to jediná věc, kterou umíte*). „Mám doma pět dětí“ (*říká mi to, jako kdyby mi chtěl udělat šesté*). A to už jsem začala kuckat smíchy. Nakonec vytřeštil oči a řekl zásadní větu „Potřebuju peníze“. To už jsem se neudržela a začala se smát na plné kolo. (*Snad mi to Panna Maria promine*). A on, poněkud vyvedený z míry mou reakcí, se sebral a utekl z kostela.

Jindy se mi stalo, že jsem vycházela z kostela a do cesty mi vstoupil jiný muž, středního věku a také poněkud zanedbaného zevnějšku. Vrhla na mě žalostný pohled a řekl: „Prosím vás, pomozte mi. Ukradli mi ruksak, měl jsem v něm všechno!“ – „Co jste tam měl?“ zeptala jsem se. „Měl jsem tam doklady – peněženku, teď když to budu dávat dohromady, bude mě to stát aspoň šestnáct set,“ řekl zoufale. Bylo mi ho líto a měla jsem pokušení jít do bankomatu a ty peníze mu dát, kdyby mě něco nezastavilo. Když jsem to později vyprávěla svým přátelům, tak se smáli a řekli, že je to docela ošpaná finta.

A do třetice mě před kostelem upoutal jakýsi plačící muž se zlomeným nosem. Bylo na něm vidět, že má upito. Chtěla jsem mu pomoci, a tak jsem se ho zeptala, co se mu stalo. „Umřel mi tatínek a má pohřeb až v Přerově,“ odpověděl mi. „A já chci jít na pohřeb mému tatínkovi,“ dodal přesvědčivě. „No, a odpoledne mi tam jede vlak a já nemám na lístek...“ To už, poněkud vyztužena minulými zkušenostmi, jsem mu řekla, že mu nemůžu nic dát. Leda tak jídlo na cestu. Za dva dny jsem ho zahlédla, seděl na té samé lavičce a pilně popíjel víno z pet láhve. Jak se zdá, cesta do Přerova tam a zpátky mu uběhla jako voda, a ještě dostal výslužku.

Tyto příběhy jsou úsměvné, nicméně mají v sobě tragické jádro určité bezmoci. Jednak v tragických osudech těch lidí, jednak v mé bezradnosti, jak se jim přiblížit. Nevím kloudně, jak lidem bez domova účinně pomoci – snad někdy zaplacením nocleženky nebo sáčkem s pečivem, kdo ví. Rozhodně však nejsem schopná dotovat fiktivní ztracený ruksak nebo platit neexistující jízdenku na pohřeb, který se s největší pravděpodobností vůbec nekoná.

Na závěr mám řečnickou otázku – jak zvládáte setkávání s lidmi bez přístřeší vy?

Martina Votrubová

KURZ BETA

Nový kurz Beta (který navazuje na Kurz Alfa) jsme zahájili na faře v pondělí 23. ledna. Přišlo nás rovných deset a všichni byli zvědaví na to, jakým způsobem bude kurz probíhat.

Po neformálním povídání a společné modlitbě začal večer krátkou video přednáškou P. Vojtěcha Kodeta na téma „Dnešní člověk a křesťanství.“ Poté následovala diskuse k tématu, a jak jsme zjistili, byly otevřeny velmi aktuální otázky, které se týkaly každého a přiměly nás, abychom se svou současnou situací více zabývali.

Kurz Beta bude pokračovat dalšími setkáními, která se budou konat vždy na faře každé čtvrté pondělí v měsíci od 19h a čekají na nás tato témata:

- 27. února „Kdo je to Bůh?“
- 27. března „Co je Boží vůle?“
- 24. dubna „Láska.“
- 22. května „Proč církev a křesť?“
- 26. června „Proč Bůh připouští utrpení?“

Výše uvedené přednášky si můžete poslechnout na <https://vojtechkodet.cz/prednasky-a-kazani/video/kurz-beta>.

Jiří Hromas

LETNÍ TÁBOR

Stejně jako v uplynulých letech budeme i letos pořádat letní tábor pro děti.

V letošním roce dochází k drobné organizační změně. Letní tábor bude určen pouze pro mladší děti (od ukončené první třídy ZŠ do 12 let) a proběhne v termínu od 20. do 26. srpna 2023. Pro starší děti (13-16 let) máme připravenou akci, která na tábor pro mladší děti navazuje, se stejným týmem, jen v jiném termínu – od 26. do 29. srpna 2023. Více informací o táboře a přihlašování naleznete na našem webu www.ignisio.cz.

Zuzana Dorážková

Pro letošní dobu postní jsme připravili pro naši farnost nedělní Půlhodinky s hudbou, varhanní improvizací, s duchovním slovem a čteními z Bible. Půst, jako doba přípravy na Velikonoce, nabízí mnoho hlubokých a zajímavých témat k zamyšlení. Těmto námětům se budou ve svých improvizacích věnovat níže uvedení varhaníci, tato témata budou ve svých promluvách zpracovávat P. Pavel Semela a jáhen Jiří Beran. Jste srdečně zváni navštívit náš chrám a strávit zde za zvuků krásné hudby několik příjemných chvil.

Postní Půlhodinky se konají v **kostele sv. Antonína, vždy od 17h.**

12. 3. – 3. neděle postní, varhanní improvizace Jakub Janšta

2. 4. – Květná neděle, varhanní improvizace Jaroslav Tůma

Miroslav Pšenička

VOLBY DO PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI

Pastorační rada svatoantonínské farnosti se v aktuálním složení schází již pátým rokem, což znamená, že jí letos končí její mandát. Čekají nás proto další volby. Předpokládám, že budou vzbuzovat méně emocí, než ty prezidentské:-).

Volby se sice uskuteční až v neděli 14. května 2023 při všech mších v našem kostele, avšak již nyní je nutné pracovat na jejich přípravě. Aby mohly volby proběhnout, musíme mít dostatečný počet farníků ochotných kandidovat. Dle Stanov pastoračních rad Arcidiecéze pražské může kandidáty navrhnout každý člen farnosti, který má právo volit. Písemné návrhy přijímá farář a volební komise. Právo volit má každý katolík starší 15 let, příslušející do farnosti. Právo být zvolen má každý katolík starší 18 let, který je ochoten plnit úkoly pastorační rady.

Zamysleme se proto již nyní nad tím, kdo z našeho farního společenství by byl vhodným kandidátem. Bylo by dobré, aby v pastorační radě byly zastoupeny různé názorové proudy a společenství scházející se v naší farnosti. Své návrhy, prosím, odevzdávejte **do konce března** v obálce v sakristii kostela sv. Antonína, nebo je zasílejte e-mailem na adresu: fara@svatyantonin.cz. Návrh musí obsahovat jméno kandidáta, který však musí o návrhu vědět a souhlasit s ním, jeho telefonní číslo a e-mailovou adresu.

Do pastorační rady farnosti zvolíme z navržených kandidátů pět členů našeho farního společenství, dalších max. pět členů bude jmenováno farářem.

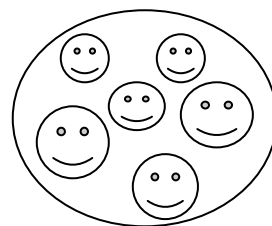
Stručný medailonek každého z kandidátů si přečteme v dubnových farních listech a osobně se pak farnímu společenství kandidáti představí při některé nedělní mši v druhé polovině dubna.

Blíže se o pastorační radě dočtete na webu pražského arcibiskupství (<https://apha.cz/arcidieceze-prazska/vikariaty-a-farnosti/>), kde je též odkaz ke stažení plného znění Stanov pastoračních rad Arcidiecéze pražské. Zde si odcitujeme alespoň část Základního ustanovení: „Úkolem PR je spolu s farářem posuzovat otázky týkající se farnosti, radit se o nich, nalézat možnosti řešení, usnášet se na opatřeních, poskytovat součinnost při jejich realizaci nebo je přímo realizovat. Na základě znalosti situace farnosti podílet se na vytváření pastoračního programu.“

Jan Rund, místopředseda pastorační rady farnosti sv. Antonína

ZPRÁVY ZE SCHŮZKY PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI 27. 1. 2023

- ❖ Blíží se postní doba. Křížové cesty každý pátek v 17.30, zapojí se pokud možno jednotlivá společenství. Z diskuze vyplynula vhodnost Postní duchovní obnovy – uskuteční se v úterky 7., 14., 21. a 28. března, vždy od 19h na faře. Dle informace pana MgA. Pšeničky, řed. kůru, doprovodí na Popeleční středu liturgii zpěvem gregoriánského chorálu Schola Cantorum Pilsensis. Také se uskuteční dvě Postní půlhodinky.
- ❖ Noc kostelů se letos koná v pátek 2. června. Přemýšlejme o programu – které body se v minulých letech osvědčily, co inovovat?
- ❖ Svátost nemocných se bude hromadně udílet v měsíci dubnu (květnu), až bude v kostele tepleji.
- ❖ J.Rund informoval o blížící se volbě do nové PRF.
- ❖ P.Semela informoval o kurzech Beta – více viz FL str. 7, 8.
- ❖ Příští setkání PRF se uskuteční ve čtvrtek 2. března v 19.15 ve farních místnostech.

Společenství seniorů – každé úterý od 15h na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: Věra Eliášková: tel. 739 094 756

Biblická hodina s P. Semelou – ve čtvrtek od 20h (kromě prvního v měsíci) na faře.

Je možné se připojit i online na platformě Zoom. Odkaz na vyžádání.

kontakt: P. Pavel Semela: pavel.semela@knez.cz, tel. 777 085 705

Společenství mládeže (věk 16 - 21) – každé úterý ve 20h na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: Anna Kmentová: atitil@seznam.cz, katici@spolco.eu

Druhý LEVEL – mladí ve věku 13 - 16 let, každý týden v pátek od 19.20h. Účast je třeba předem domluvit.

kontakt: druhylevel@ignisio.cz

Chváličky – výchova k víře pro nejmenší (3 - 6 let) – letos se konají nepravidelně.

kontakt: Jitka Rosypalová: detskechvaly@svatyantonin.cz, tel. 724 320 656

Modlitby matek – každý pátek v 9h na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: Míla Svobodová: milaterezka@seznam.cz, tel. 776 173 673

Tereza Říčná: tereza.ricna@gmail.com, tel. 736 529 337

Eucharistická adorace – u sv. Antonína každý první pátek v měsíci od 16.30 a každý čtvrtek po mši do 19h, třetí čtvrtek v měsíci je adorace prodloužena do 22h.

– v kostele sv. Klimenta každou neděli od 19.15 do 20h.

Společenství živého růžence – modlitba za farní společenství, každé druhé pondělí v měsíci od 18.45h na faře.

kontakt: Marie Kostecká: kostecka7@seznam.cz, tel. 605 229 096

Farní sbor (smíšený sbor dospělých) – každou středu v 19.15h na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: Miroslav Pšenička: sbor@svatyantonin.cz, tel. 777 089 932

Dětský sbor – každou středu po náboženství na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: Miroslav Pšenička: detskysbor@svatyantonin.cz, tel. 777 089 932

Společenství chlapů – každé první a třetí pondělí v měsíci od 19.30h na faře Dukelských hrdinů 54.

kontakt: chlapi@svatyantonin.cz

Všechny aktivity a společenství jsou otevřené, nebojte se přijít či se na uvedených kontaktech blíže informovat.

KALENDÁŘ FARNOSTI SV. ANTONÍNA PRO NEJBLIŽŠÍ OBDOBÍ

- ❖ Popeleční středou 22. února začíná **postní doba**. Mše sv. bude jako obvykle v 18h.
- ❖ V neděli 26. února od 17h se v Muzeu Bedřicha Smetany na Novotného lávce 1, Praha 1 koná **Koncert pro radost**.
- ❖ V úterky 7., 14., 21. a 28. března od 19h bude na faře Dukelských hrdinů 54 **Postní duchovní obnova**.
- ❖ O nedělích 12. března a 4. dubna v 17h budou v kostele sv. Antonína postní **Půlhodinky** s hudbou – více viz FL str. 9.
- ❖ Do konce března odevzdávejte své **návrhy na členy nové Pastorační rady farnosti** – více viz FL str. 9.
- ❖ V neděli 14. května 2023 se při všech mších uskuteční **volby do Pastorační rady farnosti**.

Farní listy vydává Farní rada při kostele sv. Antonína. Vycházejí pro vnitřní potřebu holešovické farnosti za dobrovolný příspěvek. Redakce: P. Pavel Semela, Marta Hřková, Věra Eliášková. Kresba hlavičky na titul. straně – Hanka Roubalová. Tisk Ediční centrum AMU. **Toto číslo vychází 12. února 2023. Uzávěrka příspěvků do příštího čísla FL je 6. března 2023.**

Dopisy a příspěvky zasílejte na adresu: Farnost sv. Antonína, Dukelských hrdinů 54, Praha 7, 170 00, na redakci Farních listů redakce@svatyantonin.cz nebo je zanechte v sakristii. Obálku označte nápisem Farní listy. Redakce si vyhrazuje právo krátit příspěvky. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Adresa webových stránek naší farnosti je www.svatyantonin.cz, kam můžete psát i své dotazy. Pro sdílení zpráv funguje ve farnosti e-mailová skupina svatyantonin@googlegroups.com. Zájemci o připojení k e-mailové skupině pište na adresu: farniakce@svatyantonin.cz.

Finančně podpořit farnost můžete zasláním libovolné částky na účet farnosti č. 1011061807/5500 vedený u Raiffeisenbank (do zprávy pro příjemce, prosíme, uveďte své jméno a příjmení). Na Vaši žádost Vám rádi vystavíme potvrzení o přijetí daru. Žádost můžete zaslat na emailovou adresu fara@svatyantonin.cz.

